

Excursió a “Las Lagunas del Picacho de San Carlos”, República de Panamá

Fa ja ven bé un parell d'anys que havia escoltat als meus amics Rovers del Grupo Scout 55, explicar històries força temptadores per anar a pujar a les llacunes del “Picacho de San Carlos”, de fet en un dels campaments que havia anat com Scout havíem arribat fins el poble “aledaño” (Sorà) i ens havíem plantejat arribar fins a les llacunes que tant esmentaven els pobladors. Decidim doncs, el meu amic Eduardo Santamaría i jo intentar aquesta excursió amb la finalitat de mantenir la nostra adicció a les caminades improvisades.

Erem a migdia del dia 24 de juliol del 1997, quan agafàvem l'autobús que ens portaria a tal destí. Amb poc equipatge, aigua i atuells bàsics de cuina, la brúixola i el mapa, decidim aventurar-nos a anar a la terminal d'autobusos que viatgen cap a l'interior del país (és a dir a les províncies de l'oest de Panamá ubicada passant el pont de les Amèriques). El bus de ruta Chame-San Carlos passaria exactament per l'església de Sorà i, en front d'aquesta i proper a un solar i a un supermercat, trobaríem el camí que ens portaria a les muntanyes de Sorà, i una vegada allà, aniríem a cercar el sender del “Picacho de San Carlos”.

Vàrem trigar almenys dues hores i quaranta cinc minuts per fer el viatge, arribem a la parada i comencem a caminar. Aquest camí comença amb pujades que no s'acaben mai, la qual cosa obliga al descans cada certa estoneta. Per la ruta cap al poble, molts camioners fan el transport gratuït, així doncs caminem un parell de minuts i quan passa un carregador de ramat “vuit”, li demanem que ens porti fins al poble. Amb les botes plenes de fens de vaca, decidim fer un petit descans per esperar els trams més forts de la caminada. Fem uns vint minuts en aquest camió i arribem al poble. Sorà, és un poble petit que presenta una carretera principal i a prop de la mateixa hi trobem l'escola i l'església. El lloc és fresc amb temperatures d'almenys 28 graus Celsius, les cases són petites i engalanades amb flors d'alçada pel seu clima i també molts pins per protegir-se del vent fort que ve de la vall. La gent és amable i molt enraonadora com la majoria dels pobles panamenys.

Després de descansar una estoneta i revisar el mapa, busquem la ruta que més ràpidament ens conduirà al “Picacho” i parlem amb alguns pagesos, els quals ens orienten sobre quins camins cal prendre. Ens van explicar que el camí pel qual anàvem a ficar-nos es bifurcaria varies vegades i que es convertiria en un petit corriol d'almenys un peu d'amplada per la qual cosa desorientar-nos seria molt fàcil.

Després de jugar un parell de taules de billar amb aquestes persones i de pendre algunes begudes amb ells, decidim ja a les 4:30 de la tarda, començar a caminar cap el “Picacho”. La brisa comença a pujar per les parets de les muntanyes que envolten l'indret i poc a poc es comencen a veure pins i plantes que s'han plantat en aquesta zona per evitar l'erosió i per adornar les finques. Aquest poble té molt interès en recordar a les persones que el visiten, que les famoses granotes daurades realment viuen en aquest sector del país i no pertanyen a altres regions. La granota daurada (*Atelopus Seteki*) és un dels anfibis més amenaçats d'extingir-se a Panamá per la venda il·legal. Tant aquesta granota groga com la verdinegra (*Dendrobates auratus*) van ser utilitzades pels indígenes panamenys per defensar-se de la colonització espanyola. Com que aquestes granotes de colors tenen verí a la seva pell enmetzinaven les fletxes d'atac i cacera amb aquest verí. Abundant és la fauna i flora que en aquestes alçades es pot veure encara a Panamá i que fan el camí més agradable. Quan portem una hora i mitja caminant pels senders i corriols que ens han indicat, arribem a una cruïlla i a un camí que estava en construcció, més endavant trobem uns “ranchos” i un riu d'aigua potable en el qual aprofitem per omplir les cantimplors que ja portem buides. L'aigua d'aquestes zones de Panamá és força bona i amb seguretat, es pot beure, a diferència de l'aigua poc fiable de les províncies de l'Est com Darién i la comarca de San Blas.

En el camí vàrem ser testimonis de l'agilitat d'un gos per complir amb el seu amo, un caçador que portava, almenys, tres “armadillos” caçats tots tres pel seu ca. El senyor ens va parlar dels camins per arribar al “Picacho” i ens adverteix que cal anar a “paso seguro”, perquè el sol ja va de baixa i aviat es farà fosc del tot. Decidim aleshores caminar una mica més i arribar fins a un indret segur, on poder muntar la tenda. Almenys dues hores més de camí sobre muntanya dedicada a la ramaderia i un parell de corriols que ens endinsen al bosc muntanyós fins que finalment trobem una gran taca blanca a la part d'abaix.

